

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 11473/2557

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นางกรณิศหรือเอ๋ สายะวงษา กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 185, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 13 ทวิ, ป.อ. มาตรา 90, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 4, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 6, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 13, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 62, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 89, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 106, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 106 ทวิ, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 116, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนให้แก่สายลับจะต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง แต่เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยที่ 1 ซื้อเมทแอมเฟตามีนมาจาก จำเลยที่ 2 และที่ 3 แล้วจึงนำไปจำหน่ายให้แก่สายลับ โดยจำเลยที่ 2 และที่ 3 ไม่มีส่วนร่วมรู้ เห็นด้วย ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาจึงแตกต่างกับข้อเท็จจริงที่กล่าวในฟ้องในข้อ สาระสำคัญ ศาลฎีกาไม่อาจลงโทษจำเลยที่ 2 และที่ 3 ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตาม ข้อเท็จจริงที่ได้ความนั้นได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185 วรรคหนึ่ง, 192 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 215, 225 ความผิดฐานมีวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 2 ไว้ในครอบครองเพื่อขายและเกินปริมาณที่ รัฐมนตรีประกาศกำหนดตาม พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518 มาตรา 13 ทวิ วรรคหนึ่ง, 62 วรรคหนึ่ง, 89, 106 ทวิ เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมิโทษ เท่ากัน ให้ลงโทษฐานมีวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 2 ไว้ในครอบครองเพื่อขายตาม ป.อ. มาตรา 90

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษพ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 102 พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518 มาตรา 4, 6, 13, 13 ทวิ, 62, 89, 106, 106 ทวิ, 116 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 91 คืบ ธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อ 3,000 บาท แกะเจ้าของ และริบของกลางทั้งหมด นับโทษจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษ ของจำเลยที่ 2 ในคดีหมายเลขแดงที่ ย.6965/2546 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 2 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษา ว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม (2), 66 วรรคสอง วรรคสาม, 102 พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและ ประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 13 ทวิ วรรคหนึ่ง, 62 วรรคหนึ่ง, 89, 106 ทวิ, 116 ประกอบ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 91 กระทงแรกฐาน

ร่วมกันมียาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ไว้ในครอบครองในคราวเดียวกันเป็นการกระทำความผิดเดียว ผิดต่อกฎหมายหลายบทมีโทษเท่ากัน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้ลงโทษจำคุก ตลอดชีวิตและปรับ 1,200,000 บาท กระทั่งสองฐานร่วมกันจำหน่ายยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ลงโทษจำคุก 4 ปี และปรับ 450,000 บาท กระทั่งสุดท้าย ฐานร่วมกันมีคดียาเสพติดไว้ในครอบครอง ลงโทษจำคุก 15 ปี ค่าให้การขึ้นสอบสวนของจำเลยทั้งสามเป็นประโยชน์แก่ การพิจารณาอยู่บ้างมีเหตุบรรเทาโทษ เห็นสมควรลดโทษให้กระทัณฑ์หนึ่งในสามตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 คงจำคุกจำเลยทั้งสามคนละ 45 ปี 12 เดือน และปรับ 1,100,000 บาท และนับโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 ในคดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยที่ 2 ในคดีหมายเลขแดงที่ ย.6965/2546 ของศาลชั้นต้น ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 คำนวณปรับที่ชำระค่าปรับจำนวน 3,000 บาท แก่เจ้าของและ ริมของกลางทั้งหมด จำเลยทั้งสามอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิด ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 66 วรรคหนึ่ง (ที่ถูก 66 วรรคสอง) จำคุก 4 ปี และปรับ 450,000 บาท ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 2 ปี 8 เดือน และปรับ 300,000 บาท ข้อหาอื่นสำหรับจำเลยที่ 1 ให้ยก นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ จำเลยที่ 2 และที่ 3 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัย ว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่โจทก์และจำเลยที่ 1 ไม่ฎีกาโต้แย้งรับฟังเป็นยุติว่า ร้อยตำรวจเอกธนเทพ และดาบตำรวจสุรพล กับพวกจับกุมจำเลยที่ 1 ในข้อหาจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนอันเป็น ยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 จำนวน 1 ซอง น้ำหนัก 0.820 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 0.752 กรัม ให้แก่สายลับผู้ล่อซื้อในราคา 3,000 บาท มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมกันกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนชนิดเกล็ด 25 ซอง 3, 4 - เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีน ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและร่วมกันมีวัตถุออกฤทธิ์ ในประเภท 2 ไว้ในครอบครองเพื่อขายตามฟ้องหรือไม่ พยานหลักฐานของโจทก์รับฟังได้โดย ปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนชนิดเกล็ด 25 ซอง ไว้ใน ครอบครองเพื่อจำหน่ายและร่วมกันมี 3, 4 - เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง เพื่อจำหน่าย และร่วมกันมีวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 2 ไว้ในครอบครองเพื่อขาย ส่วนความผิดฐาน จำหน่ายเมทแอมเฟตามีนชนิดเกล็ด 1 ซอง แม้จะต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง แต่เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยที่ 1 ซื้อเมทแอมเฟตามีนชนิดเกล็ดมาจากจำเลยที่ 2 และที่ 3 หลังจากนั้นจำเลยที่ 1 จึงนำ ไปจำหน่ายให้แก่สายลับ โดยจำเลยที่ 2 และที่ 3 ไม่มีส่วนร่วมรู้เห็นด้วย ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏใน การพิจารณาจึงแตกต่างกับข้อเท็จจริงที่กล่าวในฟ้องในข้อสาระสำคัญ ศาลฎีกาไม่อาจลงโทษ จำเลยที่ 2 และที่ 3 ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตามข้อเท็จจริงที่ได้ความนั้นได้ ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง, 192 วรรคสอง ประกอบด้วย มาตรา 215, 225 ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 และที่ 3 ในความผิดฐานดังกล่าว ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย พิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 มีความผิดตามพระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสาม พระราชบัญญัติวัตถุที่ ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518 มาตรา 13 ทวิ วรรคหนึ่ง, 62 วรรคหนึ่ง, 89, 106 ทวิ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยที่ 2 และที่ 3 เป็นความผิดหลาย กรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐาน

มียาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุกตลอดชีวิต และปรับคนละ 1,200,000 บาท ฐานมีวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 2 ไว้ในครอบครองเพื่อขายและเกินปริมาณที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมีโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานมีวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 2 ไว้ในครอบครองเพื่อขายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 15 ปี คำให้การของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ในชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ฐานมียาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุกคนละ 33 ปี 4 เดือน และปรับคนละ 800,000 บาท ฐานมีวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 2 ไว้ในครอบครองเพื่อขายและเกินปริมาณที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด จำคุกคนละ 10 ปี รวมจำคุกคนละ 43 ปี 4 เดือน และปรับคนละ 800,000 บาท ยกฟ้องจำเลยที่ 2 และที่ 3 ฐานจำหน่ายยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 หากจำเลยทั้งสามไม่ชำระค่าปรับให้กักขังแทนไม่เกิน 1 ปี สำหรับโทษของจำเลยที่ 1 และนอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

นิยุต สุภัทรพาหิรผล · วิรุฬห์ แสงเทียน · ธีระพงศ์ จิระภาค

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/11473/2557>